

Versvers

Székely Jánosnak

*A költészet halott.
Versben bújdokol.
Száműzték Szibériába.
Lesik, visszatér-e a szűk
fehéregyházi síkra?
Özvegyei csálnak, íróasztalon
táncolnak idegen katonákkal.*

*Pince falára,óra, pénzre
rozsadás szeggel, húggyal, hagymalével
mégis ki írja fel magát?*

*Csak nevek, csak évek, búcsúszók —
ó, nem versek azok: csonttöredékek.*

*Gyémántba zárjátok a bolondokat,
ne karcolhassanak jelet a megkeresőknek.*

*Elég a méz, az új hó —
fehér lapjára fordul megint a világ,
új menekülők taposnak rá költeményeket.*

*Nyomaink mind egy nyelven beszélnek,
ugyanúgy hull a hó is kezdetek óta,
és istenem, mindig csak a földre.*

Csempészhajó

*hangtompítót raktak a hatlövetű házra,
apura egy egész irodát —
falait azóta fojtott sírás rázza,
bútorai konok miomák.*

*Azóta itt minden némán visszaüt,
a család megreng, belereszket,
széthull a pisztolyagyba épített kajüt,
vízre eresztik az utolsó keresztet.*

*Szétárja két karját Jézus kapitány:
segítsen ezután az isten.
Kiplakátolva a hullámok falán,
hogy mégis ki segítsen.*

*Hangtalan merül az eldobott fegyver,
eltemették az ígéret földjét.
kiúszik mind, utolsó lélegzettel,
billen, s oly síkos a dőlő ég...*

Magasiskola

*Nem kellett volna kitanítsatok,
ártatlanul jobban táncikáltam
hadügyi koktélon, cigánybálban,
s dróton rángatott az elektrosokk.*

*Hölgyválasz volt, avagy történelem,
felkértek katonák, népek, új urak,
furcsa kéjjel súgták meg titkukat,
csicsonkáztak már a véremen.*

*Kérdezték, az alkonyt hova dugtam,
abban lehetnék együtt boldogok —
ó, látják szűzhártyával foltozott
sorsomat elaggni egérlyukban...*

*Forgattak, tapogattak — mily konok! —
hívtak szobára, nem is ingyen.
Csak hallgattam, mint mirigyeimben
ama világteremtő hormonok.*